

КАТО МАЛКИ ДЕЦА ДНЕС РАЗМАХВАМЕ ВЪРБОВИ КЛОНКИ

Протоиерей Андрей Лемешонок

Да ни е честит празникът ВХОД ГОСПОДЕН В ЙЕРУСАЛИМ!

Да, ние не сме в Йерусалим днес, но сме се устремили към Небесния Йерусалим, защото следваме Христос.

Както някога евреите, които излязоха от Египет, за да търсят обетованата земя, така и ние днес вървим из пустинята, защото нашият свят е една пустиня, защото душите на хората са пресъхнали от грехове и те безцелно търсят с какво да запълнят душевната пустота. Върви човек из града, навсякъде е оживено, шумно, но е пустиня, защото малко са местата, където можеш да чуеш словото Божие. Навсякъде реклами, бляскави витрини, ето – приканват те да полетиш, да пътешестваш, да се погрееш на слънчице, да си купиш нещо красиво, да похапнеш вкусно – всичко, за да запълниш празнотата. Но тя не се запълва с нищо – само Бог може да я изпълни.

И ето, срещаме Го! В новия Йерусалим - в храма, където дойдохме, за да започнем нов живот - с Бога и в Бога, за да победим смъртта! Да победим смъртта е главната задача на християнина. Ние знаем, че с всеки един изминал ден се приближаваме до смъртта, а лекарства и лекари... - те може и да продължат живота ни с няколко години, но така или иначе смъртта приближава. Но ние имаме Друг Лекар, Който лекува безсмъртната душа!

Естествено е човекът, загубил Бога и превърнал рая в гробище, да търси радост. Но такава радост не намира в света - единствено в Църквата може да я намери! И ето днес, като малки деца, всички хора размахват в ръцете си върбови клонки и би трябвало наистина да бъдат като деца, за да извикат „Осана във висините!“ (Марк 11:10).

Но може и по друг начин да се погледне на това – някои ще кажат: „Защо си губите времето, а не си стоите у дома, ето – толкова телевизионни програми - яжте, пийте, веселите се. А пък, то - събрали сте се тук като малки деца да славите Бога“.

Да, на мъдрите, знатните, силните на века не им е нужен Христос. Те са хора самодостатъчни. А ние дойдохме при Бог, защото знаем, че сами, без Него, нямаме нищо и нищо не сме. Празнува си човек, радва си се и внезапно нещо го заболява и край-празникът свършва! Отказва някой орган в тялото и ляга човек – не може да се изправи. Паметта си изгубва, речта - ето, колко слаб е човек сам по себе си! И колко силен е с Бога! Тогава може всичко, защото усеща, че Бог живее в него. И ние при този Бог днес сме дошли и Него днес посрещаме! От Него трябва да се учим, Нему сме длъжни да служим и с Него да живеем, за да победим смъртта. Ще мине още една седмица и ще станем свидетели на победата на над смъртта, ще чуем словата, които Църквата възглася с гласа на апостола: "Де ти е, смърте, жилото? Де ти е, аде, победата?" (1 Коринтяни 15:55).

Имайки този Източник на Живот и тази велика радост, да я поделим с тези, които още не са стигнали до храма! За да можем със своя живот да помогнем на хората да видят красотата Божия, защото проповедта за тази красота не е в думите, а в нашето вътрешно състояние. Да имаме Бога в душите си! Цялата Си любов Господ вече ни е дал. Ние сме причастници на вечния живот и на тази Божия благодат, която очиства, осветява, обновява човека. Всичко това извършва Господ заради нашето спасение. Да Му бъдем благодарни за Неговата безгранична и неизчерпаема любов към нас, недостойните.

Бихме могли да кажем: „Ако сега при нас се появи Христос, ние не бихме го разпнали, както направиха евреите“. Но това не е истина! Човекът си остава човек. И как трябва да изменим човешката си природа, за да приемем, че Царят ще бъде разпнат, оплюван и убит! Много малко доброволци ще се намерят, за да послужат на такъв Цар и да вървят

с Него докрай. Но в това е и работата, че християните разбират, че силата Божия в немощ се напълно проявява (Срв.: 2 Коринтяни 12:9).

След няколко дни ще чуем същите хора, които днес приветстват Спасителя и Го славят, постилат пътя му с палмови клонки и с дрехите си под нозете му, да крещат: „разпни Го, разпни“ (Лука 23: 21). Такава е природата на човека! Тя не зависи от националност, нито от климатични или политически условия. Това е човешката природа, повредена от греха. Този свят ни е научил да се кланяме на земните царе и да отхвърляме Небесния Цар, Който донесе не красиви дрънкулки, ценящи се в света, а ни поднесе Своята любов - страдаща и разпъваща се. Ние не бива да страним от тази любов, трябва да я търсим и в нея да намираме цялата правда и цялата пълнота на нашия живот. Да благодарим на Бог за великите Му благодейния към нас!

Превод от руски език: Валя Марчелова

ЧАШАТА, КОЯТО АЗ ПИЯ, ЩЕ ПИЕТЕ...

В предната Неделя - Пета на Великия пост, се чете възкресното Евангелие от свети апостол Марк, в което се разказва за молбата на учениците на Христос да седнат отляво и отдясно на Него, когато дойде в славата Си. Но „славата на Христос“ не е от този свят! Всичко, което Господ може да предложи на своите ученици е, да бъдат едно с Него в подвизите Му на любов и спасение от греха: „чашата, която Аз пия, ще пиете, и с кръщението, с което Аз се кръствам, ще се кръстите; но да дам да се седне Мене отдясно и отляво, не зависи от Мене; сядането е на ония, за които е приготвено“ (Марк 10:39-40).

В преддверието на Пасха Църквата ни напомня тези слова, за да разберем ясно, че християнството означава да бъдем Христови ученици, не заради слава земна, не заради прословутото щастие, здраве и материални блага,

а заради славата Божия, която е пълно отдаване на себе си и жертвен подвиг на любовта.

Заради това, ако искаме да подготвим сърцето си за среща с Христос Спасителя, трябва трезво и мъжествено да приемем в себе си „концепцията“ на Духа Христов. От гледна точка на земната логика, това е безумие. От гледна точка на Божествената - това е висш образ на любовта. И само така Пасха ще бъде напълнена с радостта от Христовото Възкресение. В противен случай, Пасха ще се превърне в поредния обряд на осветяване на козунаци и „празник на живота“ (разбирай земна веселба), а Христос ще остане встрани, тихо и кротко очаквайки нашето сърце стане готово и да се отвори за Неговия Дух!

ОТ КАНАЛ “ ПРАВОСЛАВИЕ “

Превод от руски език: Валя Марчелова

ПРИТЧА ЗА „ДРЕБНОТО“ ДОБРО

Собственик на лодка помолил един бояджия да боядиса лодката му. Човекът донесъл боя и започнал да я боядисва в яркочервен цвят, както

го помолил собственикът ѝ. Но докато работел, съзрял дупка в корпуса ѝ и се заел старателно да

я запълни. Когато завършил работа си, собственикът се разплатил с него и той си тръгнал. Минали няколко дни, когато внезапно собственикът на лодката отново го потърсил. Какво било учудването на бояджията, когато му бил връчен чек за доста голяма сума. Смутено промълвил:

- Но нали вече ми заплатихте за боядисването, господине?!

А той му отговорил:

- Това не е за боядисването, а за това, че сте отремонтирали пробойната в лодката!

- Но работата беше незначителна, не струва нищо. Да ми платите такава голяма сума за нещо дребно?!

- Приятелю мой, Вие не разбирате. Знаете ли какво се случи? Когато лодката изсъхна, в ден, в

който не си бях у дома, моите деца я взели и влезли с нея навътре в реката, за да ловят риба. Те не са знаели за тази дупка в лодката, а и аз съвсем бях забравил за нея. Когато се върнах и видях, че лодката не е на мястото си, изпаднах в паника, защото изведнъж си спомних за пробойната. Можете да си представите радостта и облекчението, когато децата ми се заърбнаха цели и невредими! Тогава огледах лодката и видях, че сте я ремонтирали. Сега нали разбирате какво сте направили за мен?! Вие спасихте живота на децата ми! Никакви пари не могат да бъдат отплата за Вашата „незначителна“ работа, която сте свършили от доброто си сърце.

Така и ние, които се стремим към Бога, без да е важно за нас кой, кога или как, или какво, но трябва да помагаме, да се притичваме на помощ, да оказваме поддръжка, да изтриваме нечий сълзи, внимателно да се изслушваме и с добри дела старателно да отстраняваме всички „пробойни“, на които се натъкваме. Никога не знаем, кога, къде и кой се нуждае от нас или кога Бог ще ни поднесе приятна за нас изненада заради това, че сме помогнали безкористно някому и сме извършили нещо „дребно“ в нашите очи, но от огромно значение за другия човек.

Превод от руски език: Валя Марчелова

КАК ДА СЕ НАУЧИМ ИСКРЕНО ДА ОБИЧАМЕ ВРАГОВЕТЕ СИ?

Протоиерей Андрей Лемешонок

Господ ни е заповядал да обичаме своите врагове. Но ние даже към най-близките си хора и роднини невинаги изпитваме топли чувства, а какво остава за враговете? Ала заповедите Божии трябва да се изпълняват и ето възниква въпросът: как да се научим на това, как да възпитаем в себе си тази важна християнска добродетел – любов към враговете си?

Праведният Йоан Кронщадски казва: „Помоли се за врага и ще видиш как ще се успокоиш, ще ти стане добре и леко на душата. Тъжна като смъртта е враждата – да бягаме от нея като от змийска отрова. Да се държим за любовта, защото тя е сладка.

Господи, създай и затвърди в мен чувството на искрено доброжелателство към всички хора и към враговете ми! Дори и към враговете на моята вяра и отечество. Отвори сърдечните им очи, за да видят нашата правда, да приемат Православната вяра и с едно сърце, и една душа да прославят Теб, в Троица Един Бог наш. Да не ни правят зло. Да не се противопоставят на нашите прави дела. Да се прослави Твоето име, Господи, във всички народи и племена човешки. Амин!“

Свещеник Петър Гурянов ни учи, че за да заобичаме своите врагове, е необходимо да се принудим да виждаме във всеки ближен, който

Господ изпраща на пътя ни, образът Божий. Още, трябва да разберем, че любовта е дар Божий.

Преподобни Силуан Атонски ни наставлява: „Ако някой ви обижда, безчести, отнема нещо ваше или преследва Църквата, молете се на Господа, казвайки: Господи, всички ние сме Твои създания. Погледни милостиво на Твоите раби и ги обърни към покаяние. И тогава ще усетиш как душата ти се изпълва с благодат“.

Светител Йоан Златоуст също съветва да се молим за враговете си. И така постепенно, в съработничество с Бога, ще изпълним Неговата заповед за любов един към друг и самият наш живот ще се преобрази.

Не е необходимо да очакваме никакви емоционални прояви на любов към враговете ни, нужно е просто да проявим към тях милосърдие!

Превод от руски език: Валя Марчелова

ИСТИНСКА ИСТОРИЯ

В един манастир живеел монах на име Пимен – неграмотен старец, на около седемдесет години. Имал послушание да цепи дърва, да носи вода и да пали печката. Манастирският готвач имал избухлив нрав и често сърдит, налагал стареца с каквото му попаднело - пръчка, метла... Никой, обаче, не бил виждал или чувал монахът да се е сърдил на готвача или да му е отговарял с обидна дума. Понякога събратята му съжалително го питали дали не му е тъжно от постоянните ругатни на готвача, а той им отговарял: „Хвърлям ги зад гърба си“ и на старческото му лице просветвала усмивка.

Един йеромонах от същата обител, известен като голям постник и молитвеник, веднъж сънувал сън: Намирал в градина с необикновено красиви дървета, покрити с плодове, от които се носело фино благоухание. „Кой е стопанинът на тази чудна градина?“ – помислил си йеромонахът и изведнъж видял отец Пимен. „Как..., ти си тук?!“ - възкликнал. „Господ ми я даде- това е моята вила. Когато ми е тежко на душата, идвам тук и се утешавам“- отговорил му старецът. „Може ли да ми откъснеш от тези райски плодове?“, а отец Пимен отвърнал: „С удоволствие – подай ми края на мантията си!“. Йеромонахът я повдигнал и отец Пимен изсипал в нея набраните чудесни плодове. В това време йеромонахът съзрял своя покоен баща – бивш свещеник. „Тате, тате, и ти ли си тук?“ – радостно възкликнал и като протегнал към него ръце, изпуснал края на дрехата си и плодовете се пръснали по земята.

Йеромонахът се събудил... Вече било утро. Станал и като чул никакви викове вън, се

приближил до прозореца. „Ах, ти, негоднико! Пак си донесъл малко вода и съдовете са полупразни, даже не си ги и видял, животно такова!“ - ругаейки го, готвачът го мушкал с ръжена, колкото сили имал.

Йеромонахът излязъл навън:

-Остави го! – обърнал се той към готвача. – А ти, отче Пимене, къде беше досега?

— Ами задрямал съм в кухнята и заради старческото си слабоумие съм забравил да донеса достатъчно количество вода, заради което и си навлякох справедливия гняв на готвача.

— Не, отче Пимене, не скривай от мен къде беше досега!

— Къде съм бил – ами там, където и ти! По неизречената Си милост, Господ ми е приготвил тази обител.

— А какво щеше да стане, ако не бях изпуснал онези плодове? – попитал йеромонахът.

— Щяха да останат у теб и ти, събуждайки се, щеше да ги намериш в мантията си – отговорил старецът.

Скоро след този случай, отец Пимен починал и завинаги се преселил в приготвената му обител.

Да сподоби и нас Господ да се вселим в светите Негови покои, заедно с всички, които са му благоугодили, подобно на този незлобив и боголюбив старец!

Превод от руски език: Валя Марчелова